

Apotekers Vedkommende. Da imidlertid de reelle Apotekers Bruttoindtægt gennemsnitlig er langt større end de personelles — c. 39,100 Kr. mod c. 22,800 Kr. — er hines gennemsnitlige Nettoindtægt dog betydelig større end disse, nemlig 6,829 Kr. mod 5,955 Kr. Fradrager man blandt de 40 „reelle“ Apoteker de 5 med højest og de 5 med lavest Indtægt, faa de resterende 30 Apoteker en Gennemsnitsindtægt af 6,427 Kr. Fradrager man blandt de 33 personelle Apoteker de 4 med højest og de 4 med lavest Indtægt, faa de resterende 25 Apoteker en Gennemsnitsindtægt af 5,242 Kr. Spørger man endelig om Gennemsnitsindtægten for disse 30 + 25 Apoteker, hvor de højeste og de laveste ere fradragne, faaes 5,888 Kr. Man synes herefter, uden stor Fejl, at kunne ansætte det gennemsnitlige Overskud af Apotekerne til c. 6,000 Kr.

Imidlertid variere jo Overskudsbeløbene meget betydeligt: fra under 1,000 til henved 20,000 Kr. Gaa vi derfor nu over til Sagens Kærne, Spørgsmaalet om en Beskatning af Apoteksoverskudet, er det klart, at selv om nogle af Apotekerne efter Omstændighederne synes at egne sig saare vel til at afgive endel af deres Overskud, er der andre, hvor der maa faaes frem med megen Lempe. Da Spørgsmaalet paa Sagens nærværende Stadium kun vedrører de personelle Apoteker, skal ogsaa kun disse blive gjorte til Genstand for Behandling.

En Beskatning af Netto-Indtægten, som jo vilde frembyde den nærmestliggende Maalestof, er af den Grund mindre praktisk, at Netto-Indtægten enten maatte findes ved Selvangivelse eller ved autoritetsmæssig Undersøgelse af Vedkommendes hele Forretningsforhold, og begge Fremgangsmaader frembyde Ulemper. En Beskatning af Bruttoindtægten er noget lettere at gaa til, men ogsaa her er dog en autoritetsmæssig Kontrol med hele Apotekets Forretningsomraade nødvendig. Og hvad enten man beskatter Brutto- eller Netto-Indtægten, vil ogsaa hele den Del af Forretningsomraadet, der ikke vedkommer det privilegerede Apotekersalg, blive beskattet, hvad der er aabenbart uretfærdigt, idet det gør Apotekernes Stilling for denne — ikke uvigtige — Del af Forretningens Vedkommende ringere end almindelige Handlendes.

Beskatter man derimod Bruttoindtægten af Salg efter Recept, har man herved kun til Beskatningsobjekt egentlig Apotekerforretning. Ganste vist mangler saa den Del af Haandsalget, der er af eksklusiv Apotekerart; men da denne ikke kan udskilles fra det øvrige Haandsalg, maa man nøjes med Receptsalget, og da beskatte dette saa meget højere. Ved udelukkende at holde sig til Receptindtægten, har man ogsaa den Fordel, at kunne holde sig til Receptbøgerne, der alt paa Forhaand ere autoriserede og foreligge den offentlige Kontrol.

Hovedvanskeligheden er imidlertid selvfølgelig den, at da Nettoindtægten langt fra overalt udgør samme Andel af Receptsalget — saalidt som den udgør det af Bruttoindtægten — er man udsat for, at en given Afgift af Receptindtægten vil falde højst ulige paa Nettoindtægten, saa at Afgiften falder des tungere, jo ringere en Del Nettoindtægten udgør af Receptindtægten.

Samler man de i Tabellen over de personlige Apoteker anførte Procentangivelser for Nettoindtægtens Del af Bruttoindtægten og af Receptindtægten i større Grupper, faas følgende Data: